

**Vademecum Sive Praxis Opera Quotidiana Aliaque ritè
peragendi, & per ea salutem & perfectionem propriam, ac
proximi, instituto Societatis Jesu conformem assequendi**

De crebrâ per diem mentis in Deum elevatione ex omnibus, quæ per
sensus attinguntur, animæque potentiis se objiciunt

Limpens, Ferdinand

Coloniæ Agrippinæ, 1744

2dò. De Purgatorio.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54773)

neri & avitam doctrinam negat. Porro inquam, ex superabundanti, ratione limbi Patrum unum adhuc memorabile dogma adduco ex Ep. ad Hebr. 11. ubi Apostolus à v. 35. enarrat, quæ in veteri lege Sancti pertulerint inter ludibria, verbera, carceres, lapidationes, exilia, vitam in montibus, speluncis & cavernis terræ, & diras neces. Dein subdit hæc reflexione dignissima verba: *Et hi omnes testimonio fidei probati* (hoc est ratione fidei & pietatis constanter servatæ, ut varii Prophetæ Isaias, Jeremias, item David, Machabæi, &c) *non acceperunt repromissionem* (id est hæreditatem ac beatitudinem cælestem sibi promissam statim post mortem, sed ad limbum relegati sunt, dum in purgatorio nil habuere exsolvendum) *Deo pro nobis melius aliquid providente* (ac reservante, nempe adventum Messiaë, à quo pendeat referatio cælorum) *ut non sine nobis consummarentur.* Hoc est, ut non sine nobis sive ante tempus nostrum aut novi testamenti consummarentur, sive perfectè beatificarentur. Et sic prius cum Christo in cælum assumpti sunt. V. Bellarm. Tom. 1. Controv. §. 7. in principio. Hæresin autem, quòd ad extremum diem iudicii nullus ad cælum venturus sit, damnatam vide in extravag. *Benedictus Deus.*

2dò. De Purgatorio.

NOlim hic institui quæstionem de voce, sed de re ipsa. Catholicis tenent de fide esse.

Quòd inter sedem Beatorum & carcerem æternum damnatorum sit aliquis locus tertius, ad quem veniunt animæ Defunctorum non damnatorum, & adhuc ad tempus è cælo exclusorum, vel quia venialibus peccatis nondum condonatis adhuc maculas eluendas habent, cum nil coinquinatum vel ab his maculis depuratum intret in regnum cælorum Apoc. 21. Vel quia condonatis peccatis mortalibus quoad reatum culpæ & pœnæ æternæ temporalem adhuc iustitiæ divinæ pœnam debent, quia sufficientem, dum corpori unitæ fuerant, necdum dederunt. Quòd pœna enim temporalis, remissâ culpâ & pœnâ æternâ, adhuc quandoque sustinenda restet, clarè patet ex 2. Reg. 12. in Davide, cui contrito ob adulterium & homicidium Uriæ Nathan Propheta dixit: *Transtulit Dominus peccatum tuum.* Hoc est, culpam & pœnam æternam condonavit. Interim manebant pœnæ temporales v.g. mors filii ex Bethsabæa nati, fuga Davidis ex Regia, & persecutio à proprio filio Absalone. Quòd si jam sufficiens pœna temporalis exantlata non sit in hac vita, superest in altera. Potrò quòd talis locus tertius pro altera vita sit, imprimis patet ex V. testamento. Nam de purgatorio locum paulò antè ex Zach. allatum PP. Græci & Latini explicant, qui jure Luthero & Calvino anteferendi. David post mortem Jonathæ amici sui jejunat 2. Reg. 1. v. 12. & cap. 3. usque ad solis occasum, & flet super tumulum Abner, quæ non tantùm erant tristitiæ & mœroris indicia, sed vel maxi-

mè pietatis opera in solatium mortuorum; nec erat fletus sine suspiriis & precibus pro defuncto. Et eo pariter sine antiquæ legis jejunia post alicujus mortem suscepta sunt. Talis etiam erat intentio Machabæi, quando 2. Machab. 12. *Misit 12. millia drachmarum argenti* (quæ si atticæ fuerunt, mille scuta aurea, si Hebrææ sunt duo millia scutorum) *Jerosolymam offerri pro peccatis mortuorum sacrificium.* *Benè & religiosè de resurrectione cogitans, & quia considerabat, quòd hi, qui cum pietate dormitionem acceperant, optimam haberent repositam gratiam. Sancta ergo & salubris est cogitatio pro defunctis exorare, ut à peccatis solvantur.* Clarissimum hoc est Script. V. testimonium pro suff. agnis Defunctorum, & exemplum nobilissimum Pontificis & veræ Ecclesiæ illius temporis. Mirè se ratione illius torquent Sectatii. 1. Negando libros Machab. duos esse canonicos. Sed hoc jam dudum explosit Aug. dicens ab initio Ecclesiæ illos inter Canonicos receptos esse. Et quid contra omnem antiquitatem CC. PP. omnes Apostata aliquis Lutherus vel Calvinus, & similis farina socius ex ipsa Script. probare non valens contrarium? 2do. Esse hæc verba *sancta & salubris cogitatio &c.* addita à quodam audaculo dicit Munsterus. Sed hæc Munsteri effrons audacia & libido quid pro quo effutiendi profertur omnibus exemplaribus etiam antiquissimis & innumeris V.V. PP. testimoniis. 3to. Idem Munsterus dicit, non solere Judæos ad hunc usque diem orare pro Defunctis, sed hoc

T , ipsum

ipsum Munsterus debuit retractare ob ipsorummet Judæorum contra se testimonia. V. Tirin. in hunc locum & cap. 4. Tob. 4to. Objiciunt aliqui, non potuisse mortuis in prælio, de quo hic loci sermo, prodesse sacrificia, quia sub tunnicis interfectorum deprehensa est mortis causa, idolorum scilicet Jamniensium furta. Quæ lege divinâ Judæis disertè vetantur jubente Deo, ut etiam bello capta idola & omnis idololatrica suppellex comburatur. R. Utrique in pœnam peccati hujus illos corruisse in prælio, & Judas, & cæteri agnoverunt. Rogabant tamen Deum ad preces conversi (V. vers. 42.) *ut id, quod factum erat delictum, oblivioni traderetur. Græcè perfectè deleatur.* V. 46. hic id vocatur *solvi à peccato*. Supponebant enim horum peccatum saltem in plerisque solum veniale fuisse ratione vel exiguæ quantitatis vel finis, vel si mortale fuerit, pœnituisse illos ante mortis articulum. Quod hujus opinionis fuerint, patet manifestè ex his verbis v. 45. *quia putabant, quod cum pietate dormitionem acceperant, sive in gratia sanctificante saltem multi ob causas jam dictas obierint.*

2do. Locum tertium, præter cælum & infernum esse, patet pariter ex testamento novo. Luc. 12. admonemur, ut consentientes simus adversario nostro, hoc est, propriæ satisfaciamus conscientiæ. Ne ea nos tradat Judici, Judex exactori, exactor mittat in carcerem, ex quo non datur exitus nisi persoluto debito & novissimo quadrante. Hic carcer non potest esse

esse infernus, quia ex eo nulla datur redemptio. Ergo est alius, ex quo datur redemptio, quem purgatorium vocamus, quia in eo purgantur & emundantur animæ. Hinc S. Cyprian. ait: aliud est missum in carcerem non exire inde aliquem, donec solvat novissimum quadrantem, aliud statim virtutis accipere mercedem.

Matth. 12. dicit Christus: *Quicumque dixerit verbum contra filium hominis, remittetur ei, qui autem dixerit contra Spiritum sanctum, non remittetur, neque in hoc saculo, neque in futuro.* Ergo in futura vita quoad pœnas est adhuc remissioni locus, ergo est purgatorium. Supra ubi de limbo PP. egi & adduxi præter textum Eccli 24. v. 45, textum quoque ex 1. Petri 3, v. 19. & 20. sciendum est, ex his quoque locum tertium seu purgatorium probari.

1. Cor. 15. S. Paulus infert ex orationibus & pœnitentiis, quæ pro mortuis instituuntur, resurrectionem mortuorum & immortalitatem animarum. Et tu ex loco hoc pariter inferre debes, sanctum Paulum loqui de loco tertio post hanc vitam, nec solum superesse damnatorum carcerem & cælum. Nam v. 29. sic argumentatur. *Alioquin quid facient? qui baptizantur pro mortuis, si omninò mortui non resurgunt, ut quid baptizantur pro illis?* Non potest NB. hic esse sermo de vero baptismo: non enim tolerasset Paulus hunc abusum benè sciens, quòd vivus pro mortuo non possit accipere baptismum. Sed hunc tantum semel pro se possit suscipere homo vivens. Ergo sermo est de

de baptismo pœnitentiæ, afflictionis; ut Salva-
tor Ma. c. 10. & Luc. 12. de sua passione & tor-
mentis, quæ subiturus erat, loquens ea *bap-
tismum* vocat. Sensus ergo est. Quorsum homines
jejunant, orant, eleemosynas dant, opera pœ-
nitentiæ faciunt? si nulla est resurrectio mor-
tuo-um. Quis non videt manifestè, posse quo-
que hic addi: si post hanc vitam præter cælum
& infernum non est locus tertius. Quia omnia
illa bona opera non possunt juvare damnatos in
inferno; &, qui in cælis sunt, iis nullatenus
indigent. Et hic fuit sensus, hæc praxis ab ini-
tio Ecclesiæ usque huc, precari, multa opera
bona facere pro Defunctis, si in loco tertio iis
indigeant. Hoc fine ait Tertull. l. de corona
militis c. 3. *Oblationes pro Defunctis annuâ die
facimus.* Et S. Hieron. in cap. 11. Prov. no-
tandum esse inquit; quod, *et si post mortem spes
venie non est* (quoad culpam scilicet ratione
peccati mortalis, nisi dilatâ sententiâ in par-
ticulari judicio aliquis revocetur ad vitam)
*sunt tamen, qui à levioribus peccatis, cum qui-
bus obligati defuncti sunt, post mortem absolvi
possunt, vel pœnis videlicet castigati, vel suorum
precibus, eleemosynis, Missarumque celebrationi-
bus.* En denuò Missæ nomen, quod tanquam
novum Papistarum inventum adeo execrantur
Reformati. Demum optimè, quæstionem præ-
sentem quod attinet, August. in Enchrid. c.
110. loquitur: *Cum Sacrificia sive Altaris sive
quarumcunque eleemosynarum pro baptizatis de-
functis offeruntur. Pro valde bonis* (scilicet si in
cælis

calis sint) *gratiarum actiones sunt. Pro non valde bonis.* [qui adhuc pœnas temporales debent, vel quia venialibus immortui, vel condonatâ culpâ mortali, & pœnâ æternâ adhuc temporales pœnas justitiæ divinæ debent] *propitiatio- nes sunt, pro valde malis* (in statu peccati mortalis mortuis) *etsi nulla adjumenta mortuorum, qualescunque tamen vivorum consolationes sunt.* Quòd scilicet ob ea vivis divina bonitas benefa- ciat. Iterum hic inculco, quòd, licet SS. PP. fallibiles sint. Fallibilis tamen etiam sit Calvi- nus, & quivis à Catholica fide Apostata, qui, cum ex Script. probare nequeat non dari purgatorium, apud hominem æqui & sanæ ratio- nis amantem non debet prævalere torrenti SS. PP. communi sensui, & praxi Ecclesiæ à primis Christianitatis temporibus. Ostendat enim id negans, quo sæculo prius communis de purga- torio persuasio in Ecclesiam irrepsit.

Adhuc unum hic occurrit memorandum. Quàm scilicet luridè omnia peragantur in se- pultura alicujus Calvinistæ, nec id mirum. Nam, cum non credant in purgatorium post hanc vi- tam, & locum tertium fingant, in quo animæ prædestinatorum velut excubias agant usque ad extremum judicii diem (quòd dogma in Ec- clesia ut hæreticum damnatum est, pro ut supra memini) nil immediatè post mortem super- est quàm æterna damnatio, & tristes excu- biæ fictitiæ, ob quæ ambo opus non est in sepultura corporis solemnitates adhibere. Animos etiam per hoc ad strenuè pro cælesti gloria decertandum Calvinus minuit, quòd,

sicut circa locum tertium pro prædestinatis mortuis Vigilanti aliorumque errores recoxit, ita veterem Joviniani errorem adoptans omnes Beatos in cælo pronuntiet futuros æquales contra claram doctrinam Apostoli 1. Cor. 15. ubi discrimen esse in cælesti gloria, à simili docet dicens: *Alia claritas solis, alia luna, & alia claritas stellarum. Stella enim à stella differt in claritate, sic & resurrectio mortuorum.* Item contra ejusdem Apostoli doctrinam 2. Tim. 4. ubi vocat *gloriam justitiæ coronam.* Quâ ratione autem justitia distributiva servabitur? si merces & retributio laboribus & meritis proportionata non respondeat. Quòd unusquisque & qui serò, & qui à summo mane laboravit in vinea, acceperit denarium à Patrefamilias, ejus causam ipsemet allegat, quòd ratione denarii convenerit cum iis, qui die toto laboraverant, Et aliis quoque dare posset, quod ipsemet vellet. Nec consistit ratione majoris vel minoris cælestis coronæ res in eo. Quàm diu, sed quàm benè, quo caritatis in Deum fervore, quâ purâ intentione quis Deo serviat, aut in ejus obsequio laboret. Hinc novissimi dicuntur futuri primi, & consummatus in brevi explese dicitur tempora multa. Noto hinc ad Calvinum, Lutherum aliorumque hæresiarchiarum nostri temporis genium reflectens. Quòd, dum antiquorum sententias sequuntur, Conciliis, Patribus & receptæ ab Ecclesia de sæculo in sæculum doctrinæ pertinaciter semper contradicant, privatorem tamen hominum, qui dum vivebant,

bonis

bonis omnibus suspecti, vel etiam à CC. damnati erant, errores ambabus manibus purè ex libidine Ecclesiæ contradicendi amplectantur. Estne hoc S. Scripturæ imò sanæ rationi conforme? certè in jure, medicinâ, Philosophiâ, & prudentium hominum judicio exosus est tanquam singularis aut sycophantâ, qui rejectâ communi doctrinâ, torrente autorum omnium ab orbe toto litterato celebratorum, doctrinam dudum rejectam alicujus Heteroclitî & sibi similis Sycophantæ adoptat. Cur ergo non idem judicium est de iis? in quibus agitur de credendis & observandis in verâ lege & Ecclesia Christi. Sed hæc per parenthesis. Interim quia, ratione pœnarum purgatorii, & pro se & pro animabus in purgatorio detentis Catholici conantur lucrari Indulgentias, de iis hic quoque agendum utpote celebri Catholicos inter & Sectarios controversiâ,

3tio. De Indulgentiis.

Non vacat hic adducere mendacia & scurriles jocos Sectariorum ratione Indulgentiarum. Sed eos nil nisi mendacia & scommata adferre re ipsâ ostendam explicando. 1mo. Quid sint indulgentiæ. 2do. Ostendendo, quòd detur in Ecclesia potestas concedendi Indulgentias. 3to. Quòd illa principaliter & immediatè penes summum Pontificem sit. 4to. Quòd Indulgentiæ concedi possint pro Defunctis, iisque applicari.

1mo.